



Jury rapport Prix de Rome 2013

De Prix de Rome is een staatsprijs, de enige voor jonge beeldend kunstenaars, die alleen om die reden al speciaal is. Een prijs die zich anders dan de meeste prijzen elke paar jaar aanpast aan de omstandigheden, die om die reden uiterst bij de tijd is, en daar ook uitdrukking aan geeft in een poging de stand van zaken in de kunst te weerspiegelen. Dit jaar is bijvoorbeeld de maximum leeftijd verhoogd van 35 naar 40 jaar, een bescheiden verschil weliswaar, maar twee genomineerden hebben er direct van geprofiteerd.

De jury stelt met genoeg vast dat de inzendingen van dit jaar laten zien dat Nederland nog altijd een internationaal kunstcentrum van formaat is. Een plek waar jonge kunstenaars zich graag voor langere tijd vestigen, en zich dankzij verschillende culturele voorzieningen verder ontwikkelen, niet in de laatste plaats dankzij de drie grote postacademische instellingen die dit land telt. De jury heeft de kunstenaars er niet op uitgekozen, maar constateert dat twee genomineerden in het buitenland geboren zijn en drie genomineerden een van de postacademische instituten hebben bezocht.

In de eindpresentatie, fraai verzorgd door de genomineerden in samenwerking met speciaal daartoe aangestelde coaches en de medewerkers van de Appel arts centre, blijkt de performatieve interesse die de jury bij de voorselectie op de longlist had waargenomen, vertaald in vier solide installaties met elk een volkomen eigen karakter, vormgeving, thematiek en temporaliteit. Het getoonde blijkt verrassend genoeg op een subtiele manier op elkaar in te werken, als in een door een curator samengestelde groepstentoonstelling.

De genomineerde kunstenaars bieden een confronterend, soms zelfs lichtverontrustend zicht op de hedendaagse werkelijkheid, zoals passend in een wereld die worstelt met complexe vraagstukken van politieke, economische en maatschappelijke aard. De jury waardeert het dat de kunstenaars die confrontatie met de werkelijkheid niet uit de weg zijn gegaan, haar zelfs nadrukkelijk hebben opgezocht, om er op een eigen, inspirerende manier een weg in te bepalen. Het heeft geleid tot zeer geladen kunst, rijk aan inhoud, die zich niet direct vrijgeeft maar toch heel toegankelijk is.

Elke genomineerde maakt indruk op een eigen manier. Remco Torenbosch presenteert een wondermooie museaal te noemen installatie, die achter haar modernistische verschijningsvorm (met Yves Klein-knipoo), een unieke en enorm rijke research verbergt, gewijd aan Europa en de haar zo kenmerkende eenheid in verscheidenheid. Christiaan Friedrich zoekt op radicale wijze het experiment in een gewaagde geluidsinstallatie die de toeschouwer op meerdere manieren op de proef stelt. Ola Vasiljeva overrompelt met een heel open installatie die allerlei zintuigen aanspreekt in een inspirerende, op de

cultuurgeschiedenis gebaseerde vertelling over de manier waarop de mens met handen en voeten, in taal en gemaakte dingen zijn plaats in de wereld probeert te bepalen. Falke Pisano verrast met een voor haar doen zeer politieke installatie, waarin ze reflecteert op 'het lichaam in crisis' aan de hand van een pakkende historische analyse van de consequenties van de privatisering van het gevangeniswezen, bijvoorbeeld die in een Amerikaanse gevangenis.

Bij alle prikkelende polariteiten tussen de werken onderling, de bijpassende wederzijdse verrijking die de jury tijdens haar rondgang en gesprekken met de kunstenaars ontdekte, leidde het beraad tot een unanieme conclusie. Het doet de jury een groot plezier de Prix de Rome 2013 toe te kennen aan een kunstenaar die zich ondanks het nodige succes durft verder te ontwikkelen en met veel precisie en overtuigingskracht een nieuwe richting is ingeslagen, voortbouwend op wat was. Ook al wordt de afstand in tijd gezocht, met onderwerpen uit het verleden, het werk blijft dwingend en van deze tijd. De Prix de Rome 2013 is voor Falke Pisano.